

Labouré

Onze Kortrijkse collega had een vraag. We zijn er graag op ingegaan.

Een papnon hoe ziet die eruit?

En waar kan je zo'n beeld kopen?

We zijn geen detailhandel in beelden. Dus deze vraag was niet onmiddellijk een uitdaging.

Die papnon wel.

Wat we vermoedden leek juist De zusters van Liefde in Parijs, die volgelingen waren van Sint Vincentius à Paulo, de apostel van de armoede, blijken het meest te beantwoordden aan het gezochte fenomeen. Tot 1964 droegen de zusters een speciale kap (*cornette*) – vandaar papnonnen - van wit linnen, die in dat jaar werd vervangen door een lichtblauwe hoofddoek.

We doken in onze databank en inderdaad zo'n, beeldje hebben en houden we in huis.

Zusters van de Heilige Vincentius a Paulo

Dit is een verzameling Rooms-Katholieke [congregaties](#) die in verschillende plaatsen werd opgericht.

•In 1811 werd een congregatie opgericht door pastoor De Beir te [Lendelede](#), met gemeenschappen te [Menen](#) en [Beveren](#). Ook zijn er missieposten te [Rwanda](#).

•In 1824 werd een congregatie opgericht door pastoor Petrus Mulle te [Kortemark](#). Deze deed stichtingen te [Bredene](#), [Brugge](#), [Koksijde](#), [Kortrijk](#) en [Veurne](#). Tegenwoordig doet men aan armenzorg en men werkt in [Haïti](#).

•In 1832 werd een congregatie opgericht door pastoor Leonard De Lavie te [Sint-Denijs-Westrem](#).

•In 1834 werd een congregatie opgericht door Petrus Franciscus Vanhauwaert te [Oostnieuwkerke](#). Doel was om onderwijs aan arme kinderen te geven, met name meisjes, waarbij ook fijne handwerken werden bijgebracht, zoals op een kantwerkschool. Later kwam daarbij: bejaardenzorg, lager onderwijs en zorg voor verstandelijk gehandicapte volwassenen.

•In 1846 werd een congregatie opgericht door pastoor Leonard De Lavie te [Oostakker](#). Er was ook een stichting te [Wondelgem](#).

Verdere vestigingen zijn onder meer in [Affligem](#), [Anzegem](#), [Beveren-Waas](#), [Gijzegem](#), [Buggenhout](#), [Deinze](#), [Dendermonde](#), [Hooglede](#), [Werken](#), [Moerzeke](#), [Roeselare](#), [Rumbeke](#), [Sint-Niklaas](#), [Torhout](#), [Viane](#), [Waarschoot](#), [Wachtebeke](#), [Zele](#) en [Gijzegem](#).

Er waren dus meerdere zelfstandige congregaties, die zich in het patroon van Sint Vincentius hebben ingeschakeld.

In [1660](#), toen beide Heiligen overleden, kende de gemeenschap in [Parijs](#) en omgeving al veertig zusterhuizen. Tot [1964](#) droegen de zusters een speciale kap (*cornette*) van wit linnen, die in dat jaar werd vervangen door een lichtblauwe hoofddoek.

In Nederland vormen de [Zusters van Liefde van Jezus en Maria](#), [Moeder van Goede Bijstand in Schijndel](#) een op de gedachten van Vincentius geïnspireerde zustercongregatie.

In [Nederland](#) is het moederhuis van de Liefdeszusters in [Tilburg](#); in België in [Leuven](#).

Vincent Depaul wilde niet dat zijn Dochters "religieuzen" waren, want gezonden naar de Armen moesten zij beschikken over de nodige mobiliteit om tussen hen te leven. Tengevolge hiervan zijn ze in de Kerk erkend als "*Sociëteit van apostolisch leven*". Vanaf het begin hebben de stichters het accent gelegd op het leven-in-gemeenschap om de zending, waarop heel hun leven is gefocust, zelfs hun bidden, te waarborgen. In de Vincentiaanse spiritualiteit, bevinden de bron en het vertrekpunt zich niet binnen kloostermuren maar erbuiten : "*Zij hebben als klooster de huizen van de zieken , van de Armen...*"

Het voorbeeld: Catharine Labouré

Ze is geboren 02 mei 1806 in Fain les Moutiers, een dorpje in Bourgondië, 60 km van Dyon, als achste van tien Kinderen. Na de dood van haar moeder vervangt ze haar moeder. Ze toen amper 12 Jaar.

In 1830 treedt ze binnen in het Vincentiusseminarie. Ze is dan 24 en verblijft in nummer 140 van de Rue du Bac in Parijs. Hier ondervindt ze haar ingrijpende geestelijke ervaring. Maria verschijnt in de nacht van 18 naar 19 Juli 1830. Deze gebeurtenis is gerapporteerd. Ze was twee uren in gesprek met Onze Lieve Vrouw.

Ze wordt uitgenodigd bij het altaar en krijgt onderricht over Eucharistie en gebed.

Op 27 November 1830 in een gemeenschappelijke viering in de kapel krijgt ze een boodschap mee met het beeld van de wonderbare medaille. We kennen het gebed: *O Maria zonder zonde ontvangen bid voor ons die onze toevlucht tot U nemen.*

Om haar te weerhouden van extravagante vermeende openbaringen wordt ze in de keuken, het neerhof, de wasplaats en de zorg voor de ouderlingen ondergebracht.

31 December 1876 sterft ze. De medaille was al zeer verspreid. Zelf was ze in de nederige bezigheden niet met opvallende dingen bezig.

In 1933 werd ze zalig en later in 1947 werd ze heilig verklaard . Bij die gelegenheid noemde Pius XII haar zuster Catharina, de zwijgende Heilige. Ze is opgebaard in de kapel van de Rue du Bac in Parijs.

Wat doen die dochters van de Christelijke Liefde?

Het kloostergenootschap van de *dochters van de christelijke liefde* werd opgericht door de Heilige Vincentius a Paulo en de Heilige Louisa van Marillac in 1633 in Parijs.

Ontstaan

De voorstad St.-Denis te Parijs was een in de V^{de} eeuw een weg die een koninklijke weg werd naar de stad in de X^{de} eeuw.

Met de aangroei van de bevolking, de terugkeer van de kruistochten, de melaatsheid, enz. kwam er een leproserie in de XI^{de} eeuw. In die context ontstonden de *soeurs de la charité*. *De filles dieu* hielpen vooral mee in het collectieve project rond de moerassen.

Heilige Louisa van Marillac, stichteres van de Filles de la Charité (1591-1660).

De stichteres van deze orde was Louisa de Marillac is buitenechtelijk kind van een edelman. Ze werd opgevoed bij de dominikanessen. Toen haar adoptief vader hertrouwde werd ze door die vrouw verstoten. Men regelde voor haar een adellijk huwelijk zo werd ze Madame Le Gras. Haar zoon Michel was een zorgenkind. Op 34 jarige leeftijd werd ze weduwe. Ondertussen kwam ze in het gezelschap van de rijke dames die zich de armen aantrokken.

Als weduwe ontmoette ze de Heilige Vincentius à Paulo . Ze kwam onder invloed van zijn beleving van de naastenliefde. In 1633 stichtten ze samen de *Compagnie des Filles de la Charité* , de *Sœurs de Saint Vincent de Paul*.

Louisa werd overste van de nieuwe communiteit. Ze leidde haar onderdanen naar de uitgetotenne van die tijd. De arme meisjes, de verlaten kinderen, het bezoek aan de zieken thuis. Ze zond zelfs kloosterlingen bij de *galériens*, degene die een tuchtstraf hadden opgelopen.

Ze stierf terwijl ze dienstbaar bezig was.

Haar lichaam berust te Paris in de rue du Bac 140.

Catherine Labouré

In de lijn van wat er in La Salette, Lourdes en Pontmain kent de religieuze geschiedenis van Frankrijk het verhaal van de verschijning aan Catherine Labouré.

In 1880, op de 50ste verjaardag van de verschijning heeft Rome toegelaten vieringen te doen rond dit thema. Via een decreet van 23 juli 1894 heeft Paus Leo VIII aan E. P. Fiat, Generaal overste van de Congregatie van de missionarissen van Vincentius a Paulo toegelaten dat er een officie en misviering¹ mocht voor Catherine Labouré. Dit feest was op 27 november. De boodschap die men eraan verbond verwees naar de verklaring van de verschijning nl. – wat later een dogma werd – de bevestiging van de onbevleete ontvangenis van Maria via de wonderbare medaille. M. Aladel schreef *La médaille miraculeuse*, 10de ed. Parijs, 1895 waar we de samenvatting uit halen.), prêtre de la Mission, que nous allons emprunter les principaux éléments de cette biographie.

De geboorte

Soeur Catherine, Zoé Labouré, zag het levenslicht 2 mei 1806, in een dorpje in de Côte-d'Or, Fainles-Moutiers, parochie Moutiers-Saint-Jean. Haar ouders waren echte christenen, eenvoudig en werkzaam, mensen van te lande. Er waren 7 jongens en 3 meisjes in het gezin. De kleine Zoé bleef over met haar moeder. Maar moeder stierf voor ze acht jaar werd.

Nadat ze een tijdje bij haar tante was met een kleinere zus nam vader haar terug in huis. Hij weerhield haar te vroeg in het klooster te treden en wou dat ze iets van het harde leven leerde trotseren.

Als ze 12 jaar was deed ze haar eerste communie in de St;-Janskerk van Moutiers-Saint-Jean. We weten dat ze dan al zich zeer betrokken voelde in het dienstbaar zijn om God. Als haar oudste zus binentrad bij de *Filles de la Charité*, had ze de zorg over de keuken met de hulp van een meid voor de zwaarste taken. Ze droeg voedsel naar de oogstende knechten en was zeer bedrijvig in het huishouden.

Soeurs de Saint-Vincent de Paul

In Moutiers-Saint-Jean was er een kloostergemeenschap van de Soeurs de Saint-Vincent de Paul. De overste bekommerde zich over dat jonge meisje dat zo'n zware verantwoordelijkheid had. Het liefst had ze de zorg over het duivenhok waar er 7 à 800 duiven waren. De duiven vlogen als een kroon boven haar hoofd... Ze vastte vrijdag en zaterdag zonder het medeweten van haar vader. Haar zus vertelt een verhaal dat bijgebleven was en dat ze zelf blijkbaar had verteld. 's nachts had ze een droom. Ze was in de kerk van het dorp en in de kapel die was toegewijd aan de zielen van het vagevuur. Een oude priester kwam de kapel binnen en kleedde zich aan voor de viering. Ze volgde de eucharistieviering en na de dienst riep de priester haar. Maar ze aarzelde. Toen ze de kerk buitenging en een zieke bezocht op haar weg was de priester ook daar aanwezig. Hij zei: *Nu vlucht ge mij, maar er komt een ogenblik dat je blij zal zijn van bij me te komen... vergeet dat niet.* Schoorvoetend stapte ze naar huis. Toen ze thuiskwam werd ze wakker en besepte dat ze had gedroomd.

Toen ze 18 jaar werd besepte ze dat ze zou moeten leren lezen en schrijven. Ze bekwam de toelating van haar vader om bij haar schoonzus, lerares in een pensioonaat van Châtillon-sur-Seine. Haar vader was bang haar te verliezen, maar hij gaf toe. Toen ze aan de pastoor van Châtillon haar droom vertelde zei die: *Ik geloof dat die priester de Heilige Vincentius a Paulo was en dat hij u roept.* Als ze met haar schoonzus naar dat klooster ging dan zag ze in het portret inderdaad die priester uit haar droom.

Omdat de man geen tweede kind wou kwijt geraken en omdat ze het werk zo goed deed wou hij haar tot andere gedachten brengen en liet ze logeren in Parijs bij een zoon. Ze leed er heel sterk onder. Ze schreef naar de schoonzus van. Zij overhaalde haar vader om toch het klooster te mogen intreden als postulante. In 1830 begon ze haar noviciaat. Toen noemde men het bij die zusters

1 Tweede klasse.

semenarie..

Visioen van Vincentius a Paulo en verschijningen allerhande.

Haar geestelijke leider was E. H. Jean-Marie Aladel, vroom en zelfzeker, ervaren leider. Hij is ook de latere historicus die haar leven beschreef. Hij was zelf overtuigd van de boodschap die de vrome ziel kreeg en propageerde tot aan zijn dood de cultus van de onbevleete ontvangenis. Hij stierf elf jaar voor zijn geestelijk kind in 1965.

Drie dagen voor de ceremonie van de translatie van de relieken van Vincentius a Paulo naar de kapel van Saint-Lazare werd Soeur Labouré begunstigd met een verschijning.

Woensdag voor de overbrenging van de relieken werd ik in gebed bezocht. Ik zag boven het schrijn het hart van de heilige, drie dagen naeen op een andere manier. Eens wit, dan de kleur van vlees. Ze inspireerden me tot kalmte: vrede en de vlekkeloosheid van de eenwording. En dan werd het rood, de liefde die over de gehele wereld moet uitgespreid worden. Het werd dan weer donker rood, triest. Het leek me moeilijk dit te overwinnen, ik wist niet waarom, ik wist niet hoe ik dit kon veranderen. Ze voorvoelde een moeilijke tijd voor Frankrijk. De laatste dag van de octaaf werd het hart verguld (vermiljoen). Dit zou betekenen dat de twee families zich zouden verzoenen... Haar biechtvader spoorde haar aan hierover te zwijgen.

Ze spande zich ervoor in om die raadgeving te volgen. Op de dag van de Drie eenheid zei ze – aldus haar geschiedschrijving – verscheen Onze Lieve Heer in het Allerheiligste als een koning met het kruis op zijn hart. Op het ogenblik van de consecratie vielen zijn klederen. Dan dacht ik op de Koning die geprofaneerd werd. En nochtans de koning (van Frankrijk) was op dat ogenblik op zijn hoogtepunt. Hij was overwinnaar in Algiers en in de kerken zong men de glorie van de koninklijke overwinning. Maar daarop volgde de bloedige revolutie. De juli gebeurtenissen joegen de priesters de schrik op de hals. Catherine Labouré overtuigde én de missionarissen én de filles de charité dat alles goed zou komen die overtuiging had ze via die verschijning.

In dat kader had ze aan haar biechtvader gezegd dat ze onderdak moesten geven aan een vluchteling. De man schonk er aanvankelijk geen aandacht aan, maar toen hij bij zijn overste kwam werd het duidelijk. M. Salhorgne, generaal overste van de Lazaristen benaderde hem en vroeg assiel. Mgr Frayssinous, bisschop van Hermopolis en minister van cultuur onder Charles X, was komen vragen om de vervolging te ontvluchten of hij mocht onderduiken.

Op die manier was de biechtvader ervan overtuigd geraakt dat ook de andere verhalen over visioen waar zouden zijn.

Dan kwam het verhaal over de vorm die de medaille moest krijgen. Toen Catherine ondervraagd werd in 1836 door Mgr de Quélen was die niet bijzonder geneigd te geloven. Ze onderdrukte dan ook haar verhaal. Tot ze niet anders meer kon... Ze vertelde het dan enkel nog aan haar biechtvader. Toen ze aan tafel zat na intens gebed en vergat te eten zei de directrice: *ben je nog altijd in extase, zuster Catherine?*

Toen ze haar noviciaat beëindigde was ze niet voldaan.

Verschijningen van de Heilige Maagd

Op 18 juli 1838, vigilie van de Heilige Vincentius in de nacht na een vurig gebed om verhoord te worden hoort ze rond 10 a 11 uur een stem. Ze opent het gordijn aan die kant en ze ziet een kind

van uitzonderlijke schoonheid, 4 a 5 jaar, de gehele ruimte rondom is verlicht en het kind zegt: *Kom naar de kapel, daar wacht u de Heilige Maagd.*

Ze antwoordt: *Maar ik slaap hier in een slaapzaal. Ze zullen me horen.*

Het kind antwoordt: *Ik zal u vergezellen.*

Het kind begeleidt haar met zijn lichtende aanwezigheid. Nergens is het licht gedoofd. De deuren gaan open met een eenvoudige aanraking van het kind. De lichten in de kapel zijn aan, alsof het nachtmis zal zijn. Het kind stapt naar het tabernakel en blijft er terwijl zij knielt op de communiebank.

Rond middernacht zegt het kind: *Ziehier de Heilige Maagd.*

Op dat moment hoort ze het ruisen van zijde en een dame gaat zich links opstelt op de plaats waar gewoonlijk de directrice zetelt. Ze ziet er uit als op de schilderij van de Heilige Anna: een wit gewaad en een blauwe stola.

Ze twijfelt. Het kind zegt met een mannenstem. *Staat het mij niet vrij de Maagd te laten verschijningen zoals ik wil.* Daarop nadert ze de Maagd en legt haar handen op haar benen zoals ze dat met haar moeder zou doen. Catherine verklaart: *Ik was verheugd, de zoetste emotie, een gevoel dat ik niet kan beschrijven, overmande me.* De Maagd nodigde haar uit zich voor het altaar neer te leggen en haar hart uit te storten.. dan zouden haar wensen worden vervuld.

Ze werd verwittigd dat het niet makkelijk zou zijn. Dat ze zou genegeerd worden, maar dat ze alles moest zeggen aan haar biechtvader. De verschijning sprak over de ellende die er zou komen. Dat de troon van Frankrijk zou omver gegooid worden. Maar die tot het altaar zouden naderen zouden er wel bij varen.

Er zullen slachtoffers vallen, de aartsbisschop van Parijs zal sterven. Ook bij de priesters zullen er slachtoffers vallen. Het kruis zal onteerd worden. Het hart van de Heer zal terug open gereten worden. In de straten zal er bloed vloeien. Ze vroeg zich af wanneer dat zou gebeuren en dan zag ze duidelijk in haar hart dat het 40 jaar later zou zijn.

Meerdere aanbevelingen werden haar gegeven omtrent de *Filles de la Charité*. De Maagd zei ook dat haar biechtvader gezag zou krijgen over de communiteit. Dat gebeurde ook in 1846².

Het kind bij het tabernakel begeleidde haar terug naar de slaapzaal na de herhaalde trieste boodschappen van de medelijdende

Maagd. Het was twee uur wanneer ik me neerlegde en ik sliep niet meer in.

Einde november komt een nieuw verhaal. 27 november 1830, op een zaterdag, de vigilie van de eerste zaterdag van de Advent, om 5 u. 1/2 s' avonds, in gebed, zag ik ze rechts van het tabernakel, bij de schilderij van Sint Jozef. Ze was een middelmatige gestalte, wit gekleed, met brede mouwen. Haar hoofd was bedekt met een sluier die naar beneden hing tot aan haar voeten. Haar kapsel was verzorgd en onder haar voeten de halve wereldbol. Ze hield ter hoogte van haar middel een andere wereldbol. Ze richtte zich naar de hemel en bood de wereldbol aan aan de Heer. Haar vingers werden getooid met sieraden en de stralen die ervan uitgingen vielen aan alle kanten. De wereldbol sprak me van de wereld en heel speciaal van Frankrijk.

² Hij was geboren in Ternes, bij Saint-Flour, 4 mei 1821, en stierf in Parijs 25 april 1865.

Achter haar ontplooidde zich de achtergrond die men nu nog op de medailles ziet met de zin *O Maria zonder zonde ontvangen, ontferm u over ons, die onze toelucht tot U nemen.*

Ik geloofde dat ik zo een medaille moest maken dan zouden de genaden over de wereld uitgaan zoals ik ze zag uit de edelstenen aan de vingers van de verschijning.

In december was er opnieuw een verschijning. Deze keer werd die aangevuld met de beide harte van Jezus en maria zoals ze op de medaille ook gebruikelijk zijn aangebracht.

De enquête van MGR. DE PRADT - ALPHONSE RATISBONNE

De laatste keer dat ze Onze Lieve Vrouw zag werd ze gezegd dat ze haar niet meer zou zien. Ze hoorde wel stemmen gedurende haar gebed. Zo hoorde ze de klacht van de Dame dat de verordeningen rond de medaille door M. Aladel niet werden gerealiseerd. Dit dispuut was eigenlijk gelegen aan de hogere overheid, die niet geloofde. Maar eens ze samen naar de bisschop zijn gegaan, E. H. Aladel en Catherine in 1832 vroeg de bisschop zelf om het eerst van die medailles te krijgen.

De verwoestingen van de colera hebben de fabricage nog uitgesteld tot 30 juni toen twee duizend medailles werden geleverd. De aartsbisschop wilde onmiddellijk de doeltreffendheid ervan testen. Hij was verveeld door de tussenkomst van de oude aartsbisschop van Mechelen, Mgr de Pradt, die praktisch stervende was. Hij wilde dat de man veranderde van visie en was verreesd dat zijn dood schandaal en ordeloosheid zou meebrengen. Zoals het al eens was bij de begrafenis van de constitutionele bisschop Grégoire. Hij hield de medailles bij zich en bezocht de zieke bisschop. Eerst werd hij geweigerd maar stervende heeft hij hem toch uitgenodigd. Hij bekeerde zich en stierf in de armen van de aartsbisschop.

Meneer Aladel zond een medaille naar Zuster Catherine en die antwoordde laten we ze nu verspreiden.

Nog meerdere ingevingen gaf ze door aan de biechtvader en ze vroeg een altaar op te richten in de kapel. De opvolger M. Etienne liet het altaar oprichten en kreeg van het bestuur twee wit-marmeren blokken. Ze kregen die om hun zorg voor de cholera-patienten en de weeskinderen. Een blok werd voor het altaar gebruikt en een voor het beeld van de Onze Lieve Vrouw.

In 1856 werd het beeld plechtig boven het altaar geplaatst. De Heilige Vincentius kreeg het hart in de handen die bij de eerste visioenen werd getoond.

HOSPICE D'ENGHIEN -nederigheid – deugd en onvolmaaktheid – zekerheid tijdens de Revolutie (COMMUNE)

In januari 1831 zond men ze naar de *hospice d'Enghien*, in de buurt van Saint-Antoine. Door de oversten werd ze wat in de schaduw ingezet: het neerhof en de armen. Ze bleef liefst thuis om haar vertrouwde zorg te besteden aan de armen en de melkerij.

Ze herinnerde zich het best haar oudste overste, die haar de gewoonte had geleerd het eerste en beste fruit naar de armen te brengen.

In haar eenvoud noemde ze zich zelf enkel een instrument. Ik kon noch lezen noch schrijven. Alles heb ik gekregen en de rest daar heeft de communiteit voor gezorgd.

De enige kleine ondeugd was haar kordaatheid, orde en directheid als er iets moest uitgevoerd worden, ook tegenover anderen was haar constante bekommernis én in het uitvoeren én in het beheersen.

In de etijdsgeest van toen was lijden voor haar een tuil bloemen, die ze droeg voor haar Heer en Zijn Moeder. Ook de rozenkrans was haar

geliefd gebed.

In de politieke onzekerheid o.a. wanneer de overste het klooster moest verlaten gaf ze een

boodschap door die ze van hoger hand verkregen had. Onze Lieve vrouw zou voor het klooster zorgen gedurende de afwezigheid... en op 31 mei als de overste terugkeerde was het effectief zo. Zelfs het massieve beeld van Onze Lieve vrouw hadden ze niet gekanteld. Het was nochtans naar verluid geen brave bende die het gebouw had bezet. Het beeld kreeg dan ook de kroon die ze had opnieuw opgezet.

Ziekte, dood en glorieijke begrafenis

Voor de dood vertaalde ze nog eens geheel haar verhaal in aanwezigheid van haar biechtvader aan de overste.

Vanaf 1876 sprak ze over haar dood. Ze zou naar eigen zeggen – waar de communiteit niet in geloofde 1877 niet halen. Astma en hartziekte velden haar.

Ze zou naar Reuilly gaan. Haar omgeving vond dat dit gezien haar gezondheid niet kon. Dan zou er geen onkosten zijn om haar lijk te vervoeren..

Op 31 december kreeg ze de laatste sacramenten en ze vroeg om de litanie van onze Lieve Vrouw te lezen.

Dan vroeg ze om in haar doodstrijf 72 kinderen te vragen om een schietgebed te bidden tot Onze Lieve Vrouw.

De kelder in de kapel in Reuilly was vrij. Ze kwam er uiteindelijk terecht. 3 jan, feest van Geneviève (77, rue de Reuilly)

